

OPINIÓ

De Barcelona estant

Montserrat Minobis

Benvolguda amiga, aquests darrers dies he estat repassant les llistes de les candidatures municipals amb la intenció de valorar la presència de les dones, amb possibilitats d'accés als ajuntaments democràtics; la veritat és que, i tal com em va passar amb les candidatures de les passades eleccions al Parlament de l'Estat espanyol, la conclusió és pessimista. Naturalment que les que més m'han interessat són les llistes de Figueres i dels pobles de la seva comarca.

A Figueres es presenten set candidatures amb un total de 26 dones: Centristes-UCD: en presenten 3 en els llocs número sis, quinze i disset. Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE): 4 en els llocs tercer, desè, divuitè i dinovè. PSUC: 5 en els llocs tercer, cinquè, dotzè, catorzè i dinovè. ERC: 1 en el lloc desè. Convergència i Unió: 3 en els llocs, tercer, desè i dotzè. Independents de dreta: 2 en els llocs vuitè i dinovè i el Bloc Català de Treballadors: 8 en els llocs, primers, segons, setè, desè, quinzè, divuitè i dinovè.

Les possibilitats de que alguna d'aquestes dones accedeixi al nou Ajuntament són ben limitades. Si tenim en compte els resultats de l'1-M, podem comprovar que amb seguretat solament en poden sortir dues. I dues més que ténen certes possibilitats. El fet més significatiu, però, el que hem hagut d'anar constatant en

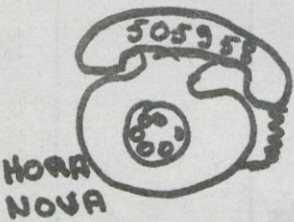
les passades eleccions, és que les dones ocupen llocs complementaris en les llistes. Mai se'ls ha donat l'oportunitat (hi ha alguna condidatura que confirma l'excepció, però aquesta es manifesta en partits minoritaris i més a l'esquerra dels «clàssics partits d'esquerra» PSC i PSUC), encapçalar una llista i, per tant amb possibilitats reals d'ocupar un lloc, que li correspon per molts conceptes, dins la vida política d'un país, d'un estat, d'una comarca o d'una ciutat. I això tant en les candidatures de Figueres com en les de la comarca, ja que, i per exemple, en les llistes de 37 pobles hi ha sis dones que estan col·locades entre els llocs tercer i cinquè.

Per tant, en els nous municipis que sortiran de la propera convocatòria, la presència de les dones serà ben minsa, si les mateixes dones, en principi, que hem de participar amb el nostre vot en la nova composició dels ajuntaments, no ens plantejem seriosament quina ha de ser la nostra resposta. Una resposta que ha de tenir en compte, per damunt de tot, la nostra lluita reivindicativa per uns drets, per una plena igualtat i per un alliberament, i que els partits del «consensus» han oblidat.

Ben cordialment,

Montserrat Minobis

PD: He llegit, amb sorpresa, l'article «llençar vots» que signa un militant del PSC-PSOE, és a dir dels Socialistes de Catalunya. Penso que les seves afirmacions, especialment la del darrer paràgraf, és absolutament demagògica i antidemocràtica. Votar un partit «minoritari i coherent» que no ha estat víctima del «consensus» es tant defensable i democràtica com qualsevol altra. O és que el nostre vot, com en èpoques precedents, ha d'estar sempre «dirigit»? Em sembla que és prou hora que tothom pugui decidir lliurement i sense coaccions de l'anomenada «esquerra majoritària», el seu vot. No et sembla?.

El Dr. Arias Gil

Comunica la apertura de su consultorio de dentista en Calle La Rosa nº 2-2º (esquina calle Vilafant).

Horas de consulta: Diaria de 4 a 8, jueves y sábados de 9 a 1.

BÚSTIA

PER QUÈ LA GENT VOTA SOCIALISTA

El significat del vot empordanès en les eleccions del passat 1-M és susceptible de ser interpretat de manera diferent segons sigui el color de la persona que hi especuli. Si admetem que votar socialista no vol pas dir, necessàriament, haver llegit almenys un condensat de «El Capital» i haver-ne acceptat en tot o en part les conclusions, podem, de la mateixa manera, afirmar que votar Convergència Democràtica de Catalunya (amb Unió o sense) no implica tampoc haver-se après abans «La Nacionalitat Catalana», o que votar el partit dels anomenats centristes del senyor Suárez, significa saber-se de memòria els «principios del Movimiento Nacional».

Ja en una ocasió anterior vàrem tenir l'oportunitat d'escriure en aquestes mateixes pàgines, que som molts en el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE) que no cedim ni un milímetre quadrat de l'espai que ocupem en la lluita per la llibertat de Catalunya i per la conquesta (la reconquesta) dels drets inextingibles del poble català. Alguns hi hem envellit sense abaixar l'espasa ni per un fragment de segon.

El partit dit centrista del president del govern senyor Suárez, ve a ocupar a Catalunya, en certa manera, el lloc que en el primer quart de segle XX hi ha tingut el lerrouxisme. Igual que el partit republicà radical, diu una cosa i en fa una altra; amb l'objectiu preconcebut de frenar l'empenta catalanista i socialista del nostre poble. La U.C.D. és, a Catalunya, un partit equívoc, manejat en bona part per oportunistes o pseudo-empenedits de llur passat franquista. No cal fiar-se -almenys nosaltres, els socialistes, no ens fitem- de les promeses autonomistes, pro-estatutàries, dels homes del senyor Suárez. ¿No parlen ja, els de Madrid, de considerar nul·la la presentació d'Estatut feta a l'anterior Congrés dels Diputats?.

Per la seva part, Convergència-Unió (C.D.C.) s'atribueix l'exclusiva de la identitat nacional catalana. I, segons afirma, tot allò que s'aparta del seu motllo és «sucursalisme». Abans de la guerra civil tinguérem el partit d'Acció Catalana (la «Lliga») que també ocupava, al seu dir, l'espai del nacionalisme pur. Com ara C.D.C. però, per Convergència, en un espectre més ampli, proporcional als fenòmens d'origen i, també, al desenvolupament productiu i estructural de la nostra societat capitalista. C.D.C., partit de definició ambigua, va desvinculant-se, a poc a poc, dels corrents d'atracció que l'unien amb les classes víctimes del sistema d'explotació capitalista, dissimulat amb l'eufemisme d'economia de mercat.

En la passada campanya electoral, Jordi Pujol ens presentà com a models de grans catalanistes tres noms d'il·lustres catalans: Cambó, Carner i Serra i Moret. El Secretari general de C.D.C. venia a dir que la trajectòria d'aquests tres polítics havia de ser considerada exemplar. Mirem-ho d'un xic a prop. Francesc Cambó fou el prototipus del representant de l'alta burgesia (en el nostre cas la catalana) i avantposà els interessos de classe del gran capital als interessos del nacionalisme català. L'abandó de l'Assemblea de Parlamentaris l'any 1917, l'expatriació de capitals amb la C.H.A.D.E. i, per no allargar més,

l'aportació, junt amb Joan March de milions i milions de pessetes per finançar la sublevació d'una part de l'Exèrcit i sostenir la catàstrofe de la guerra civil 1936-1939, són fets que té registrats la Història. Quantes morts de fills de Catalunya van causar els milions de Cambó?.

El segon nom que Pujol presentava era el del gran patrici català i republicà Jaume Carner i Romeu. Dirigent del Centre Nacional Català de finals de segle passat, fundador del setmanari «El Poble Català», Ministre de Finances del segon govern republicà de don Manuel Azaña i autor d'aquella disjuntiva lapidària «o la República acaba amb Joan March o Joan March acabarà amb la República». I bé: el nét de l'il·lustre polític català és el nostre Joan Reventos i Carner, primer Secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya.

I, finalment, Manuel Serra i Moret. Els amics convergents no ho ignoren pas, però cal recordar-los-hi. Serra i Moret fou un dels fundadors del Moviment Socialista de Catalunya el gener del 1945 i, a París, de retorn de l'Argentina on hi passà part del seu exili, s'integrà al primer Comitè del Moviment, embrió, com és sabut, del nostre Partit dels Socialistes de Catalunya.

Cadascú és qui és i «encara que portis crossa no seras més del que ets». Nosaltres som socialistes; molts ho som de tota la vida. I catalans: els uns d'origen i els altres d'adopció. Tots agermanats en la lluita dura i, quant s'escau, en la satisfacció de la victòria. L'1-M el cos electoral ens ha votat majoritàriament i esperem, confièm, que el 3-A ens donarà també el triomf. L'elector assalariat ens vota perquè sent positivament que vota el seu partit i el programa que s'identifica amb les seves aspiracions. L'artesà i el petit comerciant ens voten perquè també som dels seus i assimilen que només ells i els seus els defensaran contra els tentacles dels immensos pops de la gran Banca, de les multinacionals i de les grans cadenes del comerç a l'engròs. I els intel·lectuals i els professionals titulars ens voten per convicció o per reflexió. I no dongueu voltes. Una anàlisi marxista (això que tanta por us fa, valga'm Déu) us dirà que el període progressista de la societat capitalista ha arribat a cap. La tremenda crisi on es troba enfonsada aquesta societat és d'estructura. Els pedaços que s'hi posen i seguiran posant-hi serviran de poc. Hem de bastir la nova societat damunt d'altres bases. El socialisme ho fa i anirà fent-ho, amb la seguretat que és la sola sortida que té aquest món terriblement contradictori. Sense sotrac o amb el mínim possible. Perquè d'ençà que el món és món, la majoria dels homes han sofert molt per culpa de la minoria. Aquesta minoria insolidària que només es belluga pel propi profit.

Joan Quer

Suport a la candidatura del B.C.T.

Nosaltres veïns i veïnes de l'Empordà ens adherim i fem costat a l'opció de gestió Municipal que presenta el BLOC CATALÀ DE TREBALLADORS.

Creiem que és l'única candidatura que intenta tenir constantment present la veu del poble, assumint que la ciutat és de tots i entre tots l'hem de portar.

L'Ajuntament no pot dur a terme cap acció d'esquena al poble, el qual ha de tenir a les seves mans la darrera decisió en tots els afers municipals. Per a aconseguir tot això, nosaltres votarem el BLOC CATALÀ DE TREBALLADORS i demanarem a tots els figuerencs el vot a aquesta candidatura.

Signen per ordre alfabètic:

Joan Aguer, M^a. Àngels Anglada, Joan-Albert Cortada, Francesca Fiol Castaño, Ernest Fortiana, Francesc Guillaumet, Josep Illa, Emilio Labari Gil, Rosa Llinàs, Josep Ministal, Montserrat Minobis, Mª Rosa Pairó, Xavier Pons, M.C. Rovira, Jordi Sargatal, Francesc Tubau, Carles Vallés, Joan Vallés i Rovira, Joan Vallés i Xirau, Ramon Vallés, Maria Verdaguer, Felip Vilà, i Antoni Viscasillas.

CARTA OBERTA A EDUARD PUIG I VAYREDA

Sr. President de Joventuts Musicals:

És amb gran estranyesa i profunda indignació que hem llegit una carta que ha arribat a les nostres mans, signada per vós i adreçada als socis de l'Entitat que presidiu, demanant com a President, el seu vot a les properes eleccions municipals per una determinada candidatura en la qual figureu.

Els qui signem aquesta carta, membres tots nosaltres de Junta de l'esmentada Entitat, trobem inadmissible aquesta vostra iniciativa. Ni el president ni qualsevol soci pot servir-se, en cap cas, de l'Entitat per a actuacions d'aquest tipus que, sens dubte, hipotequen la seva bona trajectòria.

Aquesta actitud personalista i presidencialista diu molt poc a favor vostre i creiem que és digne d'un autoritarisme a to amb els millors temps del feixisme.

No sabem com encaixaran els socis d'una Entitat dedicada a la promoció de la Música, que el seu president els dediqui una actuació tan desafinada.

Atentament, Josep Mª Poch i Ymbert, Jose Manuel Alaminos, Mª Rosa Ymbert i Albert, Jordi Ametlla i Rivas i Mª Assumpció Serra.

BINGO

CASINO SPORT FIGUERENSE

C. Monturiol, 3

Abierto todos los días desde las 8 de la tarde a las 3 de la madrugada